

[Ivar Nørgaard]

Dette problem kommer oven i de problemer, de franske landmænd skaber, og vi har kun ca. 14 dage til at nå løsninger på dem, så man kan godt sige, at vi nu er ved et kritisk punkt. Så vidt jeg kan se, er det bestemt en svær opgave at nå frem til et forlig, som også franskmændene kan acceptere i den sidste ende.

Det er jo heller ikke nogen nem opgave at bekæmpe arbejdsløsheden effektivt. På det møde mellem økonomi- og finansministrene for kort tid siden om hvidbogen og om Jacques Delors' forslag var det meget få af forslagene, der kunne opnås enighed om. Der er vid forskel på, hvordan englænderne ser på dette problem, og hvordan f.eks. franskmændene ser på det, eller hvordan Kommissionen ser på det, og man kan jo kun forestille sig, at der virkelig gøres noget ved det, hvis alle lande nationalt gør noget samtidig, og hvis man – helst også samtidig – gør noget fra EF's side.

Det mest konstruktive er vel nok EF-planerne om at gøre en stor indsats for infrastrukturen, altså bygge et fælleseuropæisk jernbaneanet med hurtigtgående tog og gennemføre et europæisk kommunikationsnet. Det vil kræve meget store investeringer, og det vil være til gavn for os alle, men samtidig også være til gavn for beskæftigelsen, og det er jo meget vigtigt.

Desværre er det jo sådan, at den anden foranstaltning, som man endes om i Ministerrådet, nemlig opbygningen af en investeringsfond, som skulle træde i kraft fra 1. januar 1994, kun er vedtaget eller ratificeret i tre medlemslande indtil nu. Det er oven i købet sådan, at grækerne, der jo har haft valg, har meddelt, at de tidligst kan tage fat på det problem efter nytår. Og det vil sige, at det altså er sikkert, at den ikke bliver sat i kraft som forudset pr. 1. januar 1994.

Derimod er der større håb om, at de lånefaciliteter fra Den Europæiske Investeringsbank, som statsministeren omtalte, kan være med til at sætte noget i gang.

Det er altså efter min opfattelse ikke så sikkert, at der bliver så meget ud af denne hvidbog og dens forslag. Derfor må vi i hvert fald bede regeringen om at presse på, så der kan blive gennemført foranstaltninger. Jeg vil derfor spørge udenrigsministeren, om han kan oplyse, om det kun er Grækenland, der helt sikkert ikke ratificerer denne investeringsfond på denne side af januar, eller de andre lande også

har problemer. Vi har ikke fået noget tilsagn fra disse lande om, at de vil være klar inden den 1. januar. Og dér mener jeg at vi må presse på, så at det i hvert fald ikke vil vise sig, når endelig Grækenland er parat, at der så er andre lande, der endnu ikke har gennemført noget.

I øvrigt mener jeg, at man bør sørge for, at en række af de foranstaltninger, der skal indskrænke udbudet af arbejde, f.eks. nedsættelse af arbejdstiden, er noget, man forsøger at gennemføre samtidig i de forskellige lande. Det kan jo være svært at fastsætte en europæisk arbejdsuge, men det kunne være fornuftigt i fællesskab eller på nogenlunde samme dato at gennemføre nogle begrænsninger af udbudet af arbejdskraft, således at man ikke kun bekæmper arbejdsløsheden ved at forøge efterspørgslen efter arbejde, men også begrænser den ved at nedsætte udbudet.

Så er der forhandlingerne om udvidelse med Sverige, Norge, Finland og Østrig. Der er jo også fastsat nogle stramme deadlines. Den 1. marts skulle de forhandlinger være afsluttet, og som udenrigsministeren sagde, kan man meget let risikere, at hvis disse forhandlinger ikke er afsluttet den 1. marts, vil Europa-Parlamentet overhovedet ikke gennemføre det.

På det møde, vi havde i det nye råd – EF-rådet – vi har oprettet her i Danmark, sagde en fremtrædende repræsentant for Europa-Parlamentet, at det var næsten helt sikkert, at det ikke kunne vedtages i Parlamentet, hvis man ikke var færdig den 1. marts. Han sagde oven i købet, at han tvivlede meget på, at man overhovedet ville vedtage det i Europa-Parlamentet, før der havde været nyvalg. Og når der har været nyvalg, vil de nyvalgte sikkert kræve højere betaling for at tillade de nye lande at komme ind – det vil de tage betaling for i form af krav om institutionelle ændringer og mere magt til Parlamentet.

Heldigvis er det jo sådan, at vi ikke behøver at ændre institutionerne i første omgang; det er klaret i Ministerrådet. Men vi kommer hurtigt i den situation, at vi skal til at se på ændringer – i hvert fald når næste bølge af ansøgere skal ind. Og dér mener jeg at det er helt fundamentalt, at vi her i Danmark slår fast, at vi aldrig vil gå med til ændringer af institutionerne, der medfører, at hvert land ikke har sin egen kommissær. Og vi vil heller aldrig acceptere, at et mindre land ikke har formandskabet.